

Publicerad 2013-05-06 21:57 av Eriizas

En novell, i kapitel, som handlar om en flicka med flera psykiska problem.

Men hon stöter på fler problem på sin väg än hon kunde ana.

En berättelse om vissa människors verklighet, och hur fel allt kan bli, även när det känns rätt.

(Kolla föregående

Hon som kallades Leslie - 2

Hon stannade till i hallen, där hon hade några små tavlor, några speglar, de som gjorde henne så självmedveten och rädd.

Bland tavlorna fanns det några inramade brev, anteckningar, hon läste tyst för sig själv;

-"Till min magiska Leslie. Jag vill säga att jag älskar dig, men det är för tidigt än.

Så därför säger jag att jag tycker så sjukt mycket om dig, att du är vackrast i min värld.

Är så tacksam för ditt stöd och bara hela din existens.

Kärlek, Lindsey"

Så nu vet ni hennes namn, Leslie, men det är bara ett alias, en pseudonym.

Riktiga namnet var Lovisa, men det var ett namn hon avskydde, ett hon inte ville kännas vid, ett namn som påminde henne varje gång hennes ID-handlingar lästes upp.

Texten hon hade läst tyst för sig själv var något hennes vän hade skrivit många år tidigare, den betydde mycket, men Leslie visste inte om hon litade på de fina orden.

För att återgå till hennes kaffemani - vattnet var klart, så hon tog fram sin största kopp, en sådan enorm sak man kan köpa på några få butiker, hällde i lite kaffepulver av den billigaste sorten och blandade med en halv deciliter lättmjölk, kalorierna tog upp den mesta tiden av hennes tankar.

Det kokande vattnet hölldes i den enorma koppen - lika systematiskt som alla dessa gånger, alla dessa "morgnar".

Släpade tillbaka sig till hallen, drog på en kofta över de otaliga ärren, på med tofflorna och ut på balkongen för att avnjuta det första koffeinet och nikotinet för dagen - men långt ifrån det sista intaget.

Hon visste redan då att dagen var fel.

Hon visste att vågorna på golvet bara var en början.

Men ingen rädsla nådde henne när hon såg golvet flyta, som på en lugn sjö, att kliva på det flytande var inget nytt för henne.

Det enda hon undrade över var om hennes syner och mumlande i huvudet skulle bli värre, ju mer klockan tickade framåt.

Medan hon rökte sin tredje, eller fjärde cigarett på raken kollade hon in någon kille på andra sidan gatan, undrade hur han var som person, vad han hade för hemligheter - alla har dem.

Leslie fimpar sin cigarett i blomkrukan som bestod av lera (till själva krukan), gammal, nästan möjlig jord i, en blomma som dog för säkert ett år sedan, och självklart fler fimpar än någon förutom Rainman kunde räkna till.

Hon sträcker sig för sitt Prince white-paket, men suckar och oplanerat slår näven i det lilla balkongbordet, hon hade lagt märke till att hon precis hade fimpat sin sista cigarett.

Hon vet att hon måste ut, ut ur lägenheten, ut ur tryggheten.

Uti världen passera folk, de kommer att glo, att döma henne.

Men hon måste..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eriizas med Poeter.se id #44537 innehar upphovsrätten